ספר הקנה — סוד שחיטת שני הסימנים

סוד שחיטת שני הסימנים.

שחיטה בצוואר מנין הלכתא גמירי לה א"ל ר' ולמה לא נכתבה בתורה, א"ל ב' הקנה והוושט המונחים בצוואר מהם החטאים באים באדם כי מות וחיים ביד לשון והדיבור בלשון מהקנה, והוושט הוא מעורר ביאות אסורות ע"י המאכלות הטמאות האסורות עבירה גוררת עבירה, ע"כ כל דיניו משום שריפה חניקה הריגה וכו' הכל מהם, וראה דוגמתן למעלה שהת"ת הוא ראש המניח וב' צינורות יש שם א' שהחיים יורדים בהיקף, ואחד שהדיבור הולך בכנ"י, וכשהאדם חטא בסימנים אז הדיבור והשפע נפסק למעלה וע"כ דיניו בסימנים מדה כנגד מדה, ומה שאמר וזבחת הכי הוא זביחה אמרתי לך ולא לחתכו, הוא שאמר בקרבן ולא יבדיל כי אין להבדיל הראש מגופו בקבלת דינו להיות חלוק בגופו, ואפי' שחטו בהולכה ובהבאה וקרוב הדבר שאם נחתך המפרקת ונשאר העור לבד שני חתיכות דיינינן ביה ופסול, ודין המליקה ענין אחר הוא, ולענין רוב אחד בעוף צדקו דברי ר' נחמן או וושט או קנה וגם דע לך שאם שחט חצי סימן לא אמרינן מחצה על מחצה כרוב כי אין הכרח שכשם שאתה אומר שחוט כרוב אמור שאינו שחוט כרוב, וכ"מ שאין הכרע באיסורא לא אמרינן מחצה על מחצה כרוב לקולא, וכל דהויא בריא בסימן אין לחוש, ע"כ אמרינן מצא חצי קנה פגום מוסיף עליו כ"ש ומכשירו ואמרינן הופך הוושט ובדקו אם ניכר בקורט דם דשני עורות יש לוושט החיצון אדום והפנימי לבן ואם נקבו שניהם ניטל חיותו ונבילה, ואם ידעת בני לעולם צד החיצון אדום המורה דין והפנימי לבן נעלם ומכוסה ומורה רחמים גם ניקב זה בלא זה נבילה, ואם ליבן סכין באור ושחט בה פסולה, שומו שמים על זאת שריפה בלא חיוב דינא, דישראל לעולם ברחמים והאי לא מרחם, חייבי נסקלים שנתערבו בחייבי נשרפים אמרינן ידונו בקלה וזה העני לא נתחייב אלא שחיטה ולמה שרפו במאי פיגלו כי אין בשריפה דין קשה וכאשר יעשה הפך משפטו כל רוחין בישין טרפין ליה וחלין ביה.

א"ל ר' מה לי לשחוט הסימנין למעלה מתורבץ הוושט או למעלה מחיטין, א"ל בני יתברך ויתעלה שמו שעשה סימן שיכול האדם לדעת מהם דעת האלהות ולהאמין באמונה ודע בני שראש האדם ואיבריו כולם יש להם דוגמות רוחניות, ודע והקשב והבן באמת בני הראש הוא כתר שבו החיך והלשון שהם חכמה ובינה, מן הכתר נובעים שלש מאות ותשעים מבועים וכלם נקראים נחלי שמ"ן שמנת עבית וכולם נשפעים בבינה ועל אלו המבועין נקראים שמנ"ת זהו להצהיל פנים משמן שמ"ן המשחה ובו נמשח המשכן וכליו וכהנים ומלכי יהודא הוא שמן הטוב היורד מראש לראש מכתר לת"ת ע"י הבינה, גם מהכתר נובעים שלש מאות ועשרים וחמשה מיני מאורות וכולם נקראים מאור פנים ובהם נושא עון ופשע והופיע הדינים וזהו ויקחו אליך שמן זית זך כתית למאור ומן המקום הזה קרן עור פני משה וזהו רמה קרני באלהי וירם קרן משיחו ובהופיע אלו המאורות אז

תהיה הכפרה שלימה, גם מהכתר נובע מקור הנקרא מפנה דרך סולו סולו פנו דרך הרימו מכשול מדרך עמי ובהופיעו נותן דרך להוושט להכנס לפני ולפנים וכל בעלי הדין עומדים מהצדדין ועושים להנכנס דרך באמצע, והבן עתה מקורות והסימנים הללו קו קנה וושט מחוברים בלחי שבהם חיבור הלשון, ומתורבץ הוושט וחיטי דעל הקנה למעלה רומז בג' רוחניות וע"כ תורבץ לא מכווץ כי שם הפשיטות, והחיטים ומקום הגבהות שבקנה הם סוד הזרועות וע"כ עומדים בתוך הקנה כי פנימיים הם, ומתורבץ ולמטה הוושט נכווץ כי כווץ האור מלרדת כי משם הדין למקבלים, וע"כ למעלה מהזרועות מקום נקרא חסד עליון ועושה חסד לאלפים ואין שם דין ומשפט וע"כ השוחט שלא במקום שחיטה פגלו ויתן הדין, והכל יוצא מלפניו בדין ובצדק ומגלגלין זכות ע"י זכאי וחובה ע"י חייב והנה האף והחימה שוב מחרון אפיך והחימה נוקם ונוטר.

ודע שצריך להוליך ולהביא הסכין בצוואר או הצוואר בסכין והוא שרומז ההולכה וההבאה לענין שהנפש ההוא הלכה ושבה ולכן אמר הולכה והבאה תחילה הולכה ומ"מ הוליך ולא הביא או הביא ולא הוליך כשר כי מודה במקצת ובחלק.

ובהולכה ובהבאה די בסכין כ"ש ובלבד שלא ינקוב, וא"כ חוץ לצוואר כ"ש בעינן ואינו כן בהולכה לבד כ"א מלא צוואר וחוצה לו מלא צוואר.

אל"ר האי נמי די בכ"ש חוץ לצוואר כלום הולכה בעינן הולכה עביד.

אל"ב הולכה ב' צווארים או הובאה רמזי במקום תרתי הולכה והובאה מ"מ בני דע לך שצריך לעשות הדין בדין הנוהג בהיקף זה האור הנשפע והולך ובא, וע"כ חמשה דברים המפסידים את השחיטה כי אין הדינים הללו נמצאים בהיקף: